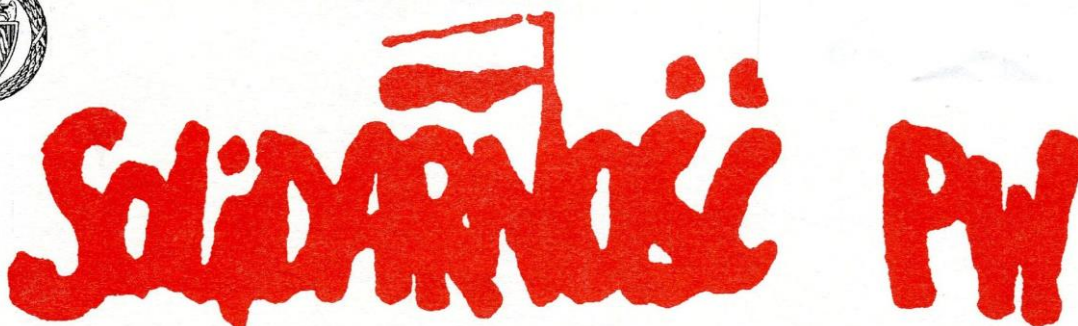

PISMO OZ NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” W POLITECHNICE WARSZAWSKIEJ

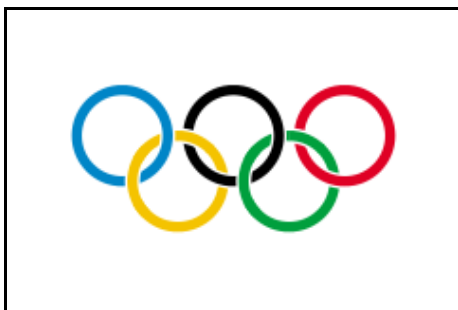
Nr 3/2014/57-e

Wydanie specjalne

ZIMOWE IGRZYSKA OLIMPIJSKIE

***Każda olimpiada ma swoje medale, ma swoją maskotkę
i również znaczki pocztowe***

Citius, altius, fortius

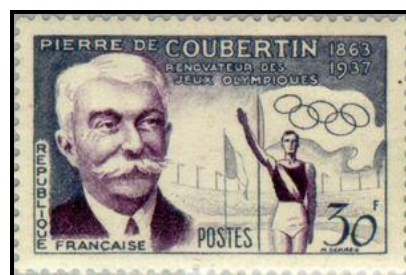
Flaga olimpijska

– prostokątna flaga przedstawiająca na białym tle pięć złączonych kół. Według Karty Olimpijskiej pięć splecionych ze sobą kół jednakowej średnicy symbolizuje unię pięciu kontynentów oraz spotkanie sportowców z całego świata na igrzyskach olimpijskich. Flaga olimpijska ma sześć kolorów: pięć kół w kolorach: niebieski, żółty, czarny, zielony, czerwony oraz szósty – biały, który stanowi tło flagi. Kolory te symbolizują barwy znajdujące się na wszystkich flagach państwowych pięciu kontynentów, a nie kolory kontynentów, jak się powszechnie interpretuje. Flagę zaprojektował inicjator wskrzeszenia idei olimpijskiej, baron Pierre de Coubertin, na Kongresie Olimpijskim w Paryżu w 1914 r. Inspiracją były letnie Igrzyska Olimpijskie 1912 roku w Sztokholmie, gdzie po raz pierwszy uczestniczyły reprezentacje państw z pięciu kontynentów. Flaga olimpijska jest jednym z najważniejszych symboli olimpijskich. Wciągana jest na maszt na stadionie olimpijskim podczas ceremonii otwarcia i pozostaje tam przez całe Igrzyska Olimpijskie aż do ceremonii zamknięcia. Pierwszy sztandar wciągnięto na maszt podczas Letnich Igrzysk Olimpijskich w 1920 r. w Antwerpii – pierwszy egzemplarz znajduje się obecnie w Muzeum Olimpijskim w Lozannie.

Medal olimpijski – to wyróżnienie przyznawane zwycięzcy oraz zdobywcom drugiego i trzeciego miejsca podczas Igrzysk Olimpijskich w postaci medalu zaprojektowanego i wykonanego na tę imprezę. Medale przyznaje się od pierwszych Igrzysk Letnich w Atenach. Do roku 1948 przyznawano również medale olimpijskie w Olimpijskim Konkursie Sztuki i Literatury. Od pierwszych Letnich Igrzysk Olimpijskich w Atenach (1896 r.) aż do Igrzysk Olimpijskich w 1928 r. w Amsterdamie wszystkie medale wręczane były podczas ceremonii zamknięcia igrzysk. Podczas igrzysk w Atenach medale przyznawano tylko dwóm pierwszym zawodnikom w każdej konkurencji: zwycięzca otrzymywał medal srebrny i gałązkę oliwną, zdobywca drugiego miejsca medal brązowy. Złote medale przyznano po raz pierwszy podczas III Igrzysk Olimpijskich w St. Louis. Od Zimowych Igrzysk Olimpijskich w Grenoble na medalu widnieje nazwa dyscypliny, w której został przyznany. Od Igrzysk Olimpijskich w Rzymie medale wieszają się na szyjach sportowców; wcześniej przypinano do piersi zawodników. Projekt medalu leży w gestii komitetu organizującego igrzyska, przy czym musi być zaaprobowany przez Międzynarodowy Komitet Olimpijski. Musi mieć co najmniej 60 mm średnicy i 3 mm grubości. Medal za pierwsze miejsce jest wykonany ze srebra i pokryty co najmniej 6. gramami czystego złota; srebro użyte do medalu złotego i srebrnego musi być próby 925–1000. Koszt produkcji złotego medalu to około 500. dolarów, a srebrnego 250. Medal brązowy wykonany jest ze stopu miedzi, cyny i cynku. Wartość medalu brązowego podczas Zimowych Igrzysk Olimpijskich w Vancouver odpowiadała 3. dolarom.

Pierre de Coubertin

– francuski baron, historyk i pedagog, uważany za ojca nowożytnego ruchu olimpijskiego. Założyciel i drugi przewodniczący (1896–1925) Międzynarodowego Komitetu Olimpijskiego (MKOl). Po zakazaniu igrzysk, które rozgrywano do 393 n.e., następne odbyły się dopiero po piętnastu stuleciach. To właśnie Pierre de Coubertin zainicjował wznowienie międzynarodowej, sportowej rywalizacji. W 1888 r., w Paryżu przedstawił swój projekt olimpijski. Założył Międzynarodowy Komitet Olimpijski, piastując stanowisko drugiego przewodniczącego (po Greku Demetriusie Vikelasie) do 1925 r. Jako arystokrata i pedagog, uważał sport nie tylko za środek hartowania ciała, ale przede wszystkim za uniwersalną metodę wychowania człowieka w duchu pokoju.

Znicz Olimpijski

– jest zapalany w dzień rozpoczęcia Igrzysk Olimpijskich. Znicz zapala ostatni uczestnik (może to być grupa osób) sztafety biegnącej z ogniem olimpijskim zapalonym tradycyjnie w Olimpii od promieni słonecznych.

Znicz pozostaje zapalony aż do końca igrzysk. Pierwszy, w historii nowożytnych igrzysk znicz zapalony został w 1912 r. w Sztokholmie. Tradycja przenoszenia ognia zapalonego w świątyni Hery w starożytnej Olimpii od promieni słonecznych, rozpoczęła się od Igrzysk XI Olimpiady w Berlinie w 1936 r, a pomysłodawcą był sekretarz Niemieckiego Komitetu Olimpijskiego Carl Diem.

Oni zapalali znicz Zimowych Igrzysk Olimpijskich

1952 Eigil Nansen, 1956 Guido Caroli, 1960 Ken Henry, 1964 Joseph Rieder, 1968 Alain Calmat, 1972 Hideki Takada, 1976 Christl Haas i Josef Feistmantl, 1980 Charles Kerr, 1984 Sandra Dubravčić, 1988 Robyn Perry, 1992 Michel Platini i François-Cyrille Grange, 1994 książę Haakon, 1998 Midori Itō, 2002 Drużyna USA w hokeju na lodzie (mistrzowie olimpijscy z 1980, 2006 Stefania Belmondo, 2008 Li Ning, 2010 Catriona Le May Doan, Nancy Greene, Steve Nash, Wayne Gretzky, Darren Choy, 2014??

Historia Zimowych Igrzysk Olimpijskich

Starożytni Grecy, twórcy olimpijskiej idei, nie znali śniegu. Zimowe olimpiady, więc istnieją w cieniu letnich igrzysk i tak będzie, jeśli efekt cieplarniany nie odsunie wszelkich idei zimowych zawodów w niepamięć.

Rok	Miasto	Państwo	Liczba ekip	Liczba uczestników	Liczba konkurencji
1924	Chamonix	 Francja	16	258	16
1928	Sankt Moritz	 Szwajcaria	25	464	14
1932	Lake Placid	 Stany Zjednoczone	17	252	14
1936	Garmisch-Partenkirchen	 Niemcy	28	646	17
1940		II Wojna Światowa			
1944		II Wojna Światowa			
1948	Sankt Moritz	 Szwajcaria	28	669	22
1952	Oslo	 Norwegia	30	694	22
1956	Cortina d'Ampezzo	 Włochy	32	821	24
1960	Squaw Valley	 Stany Zjednoczone	30	665	27
1964	Innsbruck	 Austria	36	1091	34
1968	Grenoble	 Francja	37	1158	35
1972	Sapporo	 Japonia	35	1006	35
1976	Innsbruck	 Austria	37	1123	37
1980	Lake Placid	 Stany Zjednoczone	37	1072	38
1984	Sarajewo	 Jugosławia	49	1272	39
1988	Calgary	 Kanada	57	1423	46
1992	Albertville	 Francja	64	1801	57
1994	Lillehammer	 Norwegia	67	1737	61
1998	Nagano	 Japonia	72	2176	68
2002	Salt Lake City	 Stany Zjednoczone	77	2399	78
2006	Turyń	 Włochy	80	2508	84
2010	Vancouver	 Kanada	82	2566	86
2014	Soczi	 Rosja			

Wszystko zaczęło się w Chamonix w 1924 r. Sportowcy, którzy przybyli wówczas na Tydzień Sportów Zimowych, który odbywał się pod egidą MKOl, nawet nie wiedzieli, że zostali olimpijczykami. W 1992 r. po raz ostatni Zimowe Igrzyska odbyły się w tym samym roku, co letnie. Szefowie ruchu olimpijskiego postanowili, że dwie tak wielkie imprezy w jednym roku to zbyt duże obciążenie dla stacji telewizyjnych i sponsorów, a na ich rozdzieleniu można sporo więcej zarobić.

I CHAMONIX 1924

Pierwsze Zimowe Igrzyska Olimpijskie odbyły się w 1924 r. w Chamonix. Wśród sportowców z 16. państw, którzy przybyli do kurortu we francuskich Alpach na I Tydzień Sportów Zimowych (uznanych potem przez Międzynarodowy Komitet Olimpijski za pierwsze zimowe igrzyska olimpijskie), było siedmiu Polaków. Premierowe zimowe igrzyska nosiły nazwę: „*The International Winter Sports Week*” i trwały przez 11 dni. W imprezie brało udział 294. zawodników z 16. krajów. W programie było 14 konkurencji. Oficjalne otwarcie nastąpiło 25. stycznia 1924 r. na stadionie olimpijskim w Chamonix. Dokonał tego podsekretarz stanu ministerstwa edukacji i wychowania Gaston Vidal. Następnie przyrzeczenie olimpijskie wypowiedział narciarz Camille Mandrillon. Zawody zdominowali Skandynawowie. Norwegia i Finlandia zdobyły 27 z 43. medali. Reprezentacje obu krajów całkowicie zdominowały wszystkie konkurencje klasyczne i cztery z pięciu wyścigów w łyżwiarstwie szybkim. Panczenista Clas Thunberg z Finlandii i kombinator norweski Thorleif Haug zdobyli po trzy złote krążki. Ale amerykański panczenista Charles Jewtraw był autorem jednej z większych niespodzianek, wygrywając bieg na 500 metrów. Najbardziej niesamowitą historią tamtych igrzysk był brązowy medal zdobyty przez Andersa Haugena z USA w skokach narciarskich. Na skutek błędu w obliczeniu noty za skok, nie otrzymał medalu aż do 1974 r., kiedy miał 83 lata. W pierwszych czterech meczach w turnieju hokejowym Kanada pokonała Szwajcarię 33:0, Czechosłowację 30:0, Szwecję 22:0 i Wielką Brytanię 19:2, a w finale pokonała Stany Zjednoczone 6:1.

Podczas pierwszych zimowych igrzysk w Chamonix zawody hokeja rozgrywano na wolnym powietrzu. Dziś, z powodu zmian klimatycznych, olimpiada w Chamonix by się nie odbyła.

II Sankt Moritz 1928

Do Szwajcarii przybyły reprezentacje 25. krajów. Gospodarze mieli kłopoty organizacyjne spowodowane wysoką temperaturą. Igrzyska otworzył Edmund Schulthess, a przysięgę olimpijską w imieniu zawodników, składał Hans Eidenbenz (startujący w biegach narciarskich, skokach oraz kombinacji norweskiej). Na igrzyskach nie płonął znicz olimpijski. Bobsleiści musieli startować na tępych lodzie. Narciarscy biegacze z trudem pokonywali dystans. Tor łyżwiarski zamienił się w jezioro.

Zawody solistek w łyżwiarstwie figurowym wygrała 15-letnia Sonja Henie. Stała się najmłodszą indywidualną złotą medalistką zimowych igrzysk. Jej rekord przetrwał 74 lata. Była trzykrotną mistrzynią olimpijską (1928, 1932, 1936).

Rozegrano mniej konkurencji niż 4 lata wcześniej (13 zamiast 16). Nie rozegrano wyścigu na 10000 m (łyżwiarstwo szybkie) – niekorzystne warunki atmosferyczne spowodowały, że lód nie nadawał się do jazdy. Zła pogoda spowodowała, że część zawodów w łyżwiarstwie figurowym została rozegrana na lodowisku w... hotelu. W trakcie zawodów „pod chmurką” na lodowisku umieszczono czerwone chorągiewki, oznaczające lód nie nadający się do użytku.

Bieg na 50 km przeszedł do historii z dwóch powodów. Po pierwsze: gdy zawodnicy startowali, temperatura była 0°C, a gdy kończyli sięgała 25°C. Po drugie: przewaga zwycięzcy nad drugim zawodnikiem była największa w historii – 13 minut i 27 sekund.

Biegi na nartach zdominowali Skandynawowie. Na 18 km całe podium należało do Norwegów (powtórzyli to w kombinacji norweskiej). Na 50 km zajęli je Szwedzi.

Łyżwiarz szybki – Bernt Evensen z Norwegii zdobył trzy medale – po jednym w każdym kolorze. Jednak za większą gwiazdę uznawano innego łyżwiarza – Clas Thunberg z Finlandii, który zdobył 2 złote medale i zwiększył swój łączny dorobek do 7. medali (w 1924 roku – zdobył 3 złote, srebrny i brązowy medal).

III Lake Placid 1932

Trzecie Zimowe Igrzyska zorganizowano na kontynencie amerykańskim.. Do USA przybyło mniej ekip niż do St. Moritz - tylko 17. Imprezę otworzył gubernator stanu, późniejszy prezydent USA Franklin Delano Roosevelt. Z reprezentantów Polski najlepiej spisali się hokeiści. Zajęli czwarte miejsce, choć nie wygrali żadnego meczu. W turnieju grały tylko cztery zespoły. Z powodu kryzysu gospodarczego z Europy przyjechali obok Polaków tylko Niemcy. Organizatorów zaskoczyła aura, stąd wiele zawodów przekładano na inne terminy. W związku z dużymi nakładami finansowymi poniesionymi przez organizatorów przed rozpoczęciem igrzysk, impreza zakończyła się dużą stratą finansową.

Rozegrano rywalizację w dyscyplinach: bobsleje (debiut męskich dwójek), hokej na lodzie, łyżwiarstwo figurowe, łyżwiarstwo szybkie, biegi narciarskie, skoki narciarskie i kombinacja norweska.

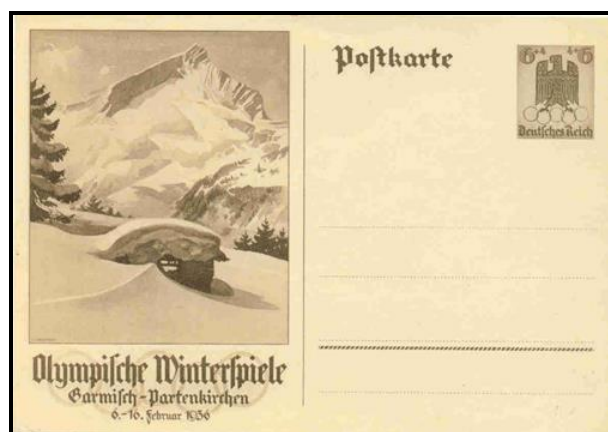
Bronisław Czech na Igrzyskach w Lake Placid. W konkurencji norweskiej zdobył 7. miejsce.

Sven Utterstrom (Szwecja) zwycięzca w biegu na dystansie 18 km

IV Garmisch - Partenkirchen 1936

Do walki o organizację IV Zimowych Igrzysk Olimpijskich w 1936 roku przystąpiły trzy miejscowości. Podobnie jak cztery lata wcześniej, chęć goszczenia igrzysk u siebie zadeklarował Montreal. O ponowną organizację ubiegało się Sankt Moritz. Czwarte Zimowe Igrzyska Olimpijskie odbyły się w dniach 6.-16. lutego 1936 r. w bawarskich Alpach, w wioskach położonych w pobliżu zimowego kurortu Garmisch-Partenkirchen. Otworzył je kanclerz III Rzeszy Adolf Hitler. Po raz pierwszy rywalizowano w narciarstwie alpejskim, tj. w kombinacji (zjazd i slalom), w której zadebiutowały także narciarki.

Pod skocznią

Birger Ruud i Sven Eriksson

Birger Ruud w skoku. Ruud został pierwszym skoczkiem narciarskim w historii, który obronił olimpijski tytuł.

Konkurs skoków narciarskich - wyniki

1. Birger Ruud (Norwegia), 2. Sven Eriksson (Szwecja), 3. Reidar Andersen (Norwegia), 4. Kaare Walberg (Norwegia), **5. Stanisław Marusz (Polska)**, 6. Lauri Valonen (Finlandia)...

W Garmisch-Partenkirchen niemieccy sportowcy wypadli bardzo dobrze. Ale dla Hitlera ważniejszy był efekt propagandowy olimpiady. III Rzesza doskonale pokazała się światu, który na czas igrzysk zapomniał o prześladowaniach Żydów i obozach koncentracyjnych

Głównym bohaterem igrzysk był... Adolf Hitler.

Wybuch II Wojny Światowej spowodował, iż niemożliwa stała się organizacja Letnich i Zimowych Igrzysk Olimpijskich w 1940 i 1944 roku.

Igrzyska miały organizować: - 1940 r. Sapporo (Japonia) oraz - 1944 r. Cortina d'Ampezzo (Włochy).

1940 - Igrzyska odwołane...

... odwołane, ale propaganda działała

1944 - Igrzyska odwołane...

Na szczęście, ruch olimpijski przetrwał okrucieństwa wojny i w 1948 roku ponownie przywrócono igrzyska całemu światu.

Pierwsze spotkania dotyczące przywrócenia olimpijskiej rywalizacji miały miejsce w Londynie w sierpniu 1945 roku. W 1946 roku odbyło się korespondencyjne głosowanie na organizatora igrzysk w 1948 roku. Chęć goszczenia ZIO wyraziły Sankt Moritz i Lake Placid, zaś wybór zależał od decyzji, z jakiego kontynentu będzie miasto-organizator letnich igrzysk. Ostatecznie wybór padł na Londyn, co uczyniło szwajcarski kurort gospodarzem V Zimowych Igrzysk Olimpijskich. Tym samym Sankt Moritz zostało pierwszym miastem, które po raz drugi gościło zimowe igrzyska.

V St. Moritz 1948

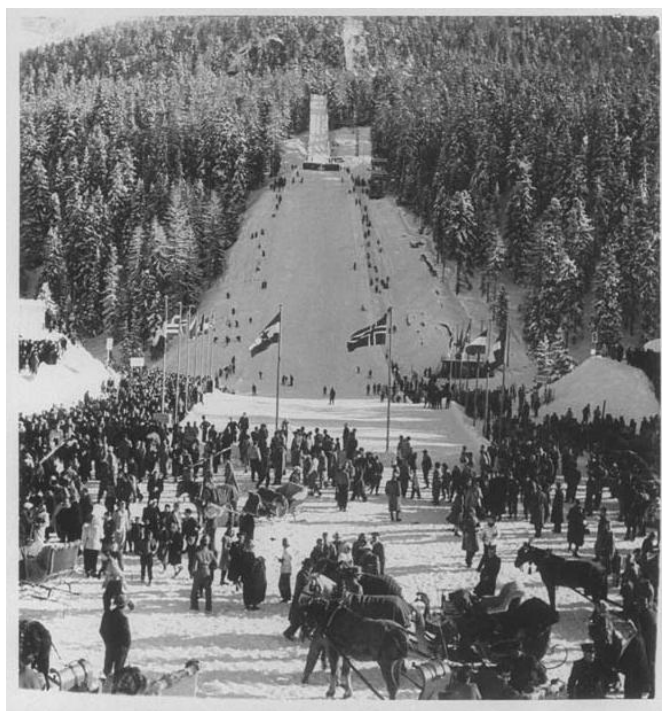
Uroczysta ceremonia otwarcia V Zimowych Igrzysk Olimpijskich, nazwanych „Igrzyskami Odnowy”, odbyła się 30. stycznia 1948 roku na olimpijskim lodowisku w Sankt Moritz. Do Szwajcarii przybyło 669. sportowców reprezentujących 28 państw. Po raz pierwszy na zimowych igrzyskach pojawili się sportowcy: Chile, Danii, Islandii, Korei Południowej i Libanu. Po dwudziestu latach przerwy swój zespół wystawiła także Argentyna. W porównaniu z igrzyskami w Ga-Pa, do Szwajcarii nie przybyli zawodnicy Australii i Luksemburga, a także - wchłoniętych po wojnie przez ZSRR - Estonii i Łotwy.

Zaproszenia nie otrzymały reprezentacje wojennych agresorów, Niemiec i Japonii. Po raz pierwszy na ceremonii rozpoczęcia ZIO zapalono znicz olimpijski. Dokonał tego szwajcarski hokeista, Riccardo Torriani.

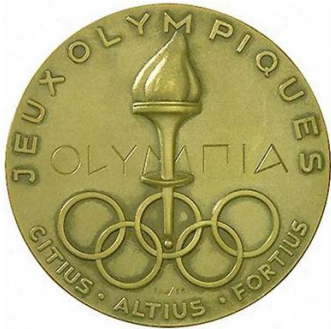

29-osobowa reprezentacja Polski wkroczyła na stadion pod dowództwem chorążego Stanisława Marusarza, wicemistrza świata w skokach narciarskich z 1938 roku i dwukrotnego olimpijczyka. „Dziadek” w czasie II Wojny Światowej pracował jako kurier tatrzański. Za swoją działalność został aresztowany przez okupanta. Kiedy odmówił kolaboracji z Niemcami, został skazany na karę śmierci. Przeżył, ponieważ wykonał - jak sam mówił - najważniejszy skok życia, wyskakując z okna na pierwszym piętrze więzienia przy ul. Montelupich w Krakowie. Postrzelony w nogę dotarł pieszo do Zakopanego, a stamtąd przedostał się na Węgry.

W St. Moritz, w konkursie skoków zajął 27. miejsce.

Olimpijska skocznia

VI Oslo 1952

Szóste Zimowe Igrzyska po raz pierwszy trafiły do Skandynawii - w dniach 14.-25. lutego 1952 r. Po raz pierwszy od zakończenia II Wojny Światowej wystartowali Niemcy i Japończycy. Mimo podziału na RFN i NRD, Niemcy (za zgodą MKOl) reprezentowała jedna ekipa olimpijska (tak działo się do 1964 r.). Uczestniczyło 694. zawodników (109 kobiet) z 30. krajów. Zawodnicy Związku Radzieckiego do igrzysk nie przystąpili.

Ceremonia otwarcia Zimowych Igrzysk Olimpijskich na Bislett Stadion

VII Cortina d'Ampezzo 1956

Siódme Zimowe Igrzyska były pierwszą „telewizyjną” olimpiadą zimową. Pierwszy medal w historii zdobył reprezentant Polski. **Franciszek Gąsienica Groń** był trzeci w kombinacji norweskiej, ustępując Norwegowi Stenersenowi i Szwedowi Erikssonowi.

VIII Squaw Valley 1960

Startowało 665. zawodników (522. mężczyzn i 143 kobiety) z 30. krajów. Uroczystego otwarcia dokonał wiceprezydent USA Richard Nixon. Srebrny medal dla Polski zdobyła **Elwira Seroczyńska**, a brązowy **Helena Pilejczyk** (łyżwiarstwo szybkie 1500 m)

IX Innsbruck 1964

Po raz pierwszy liczba uczestników przekroczyła 1000 (900. mężczyzn - 200 kobiet). Również, po raz pierwszy nagrodzono medalami saneczkarzy i saneczkarki. Do programu wróciły bobsleje, których nie było w Squaw Valley.

Grenoble 1968

Olimpijczycy dziesiątych Zimowych Igrzysk Olimpijskich spotkali się tylko podczas ceremonii otwarcia i zamknięcia igrzysk. W Grenoble startowali tylko łyżwiarze. Przeszły do historii, jako zawody, na których po raz pierwszy, na szeroką skalę, przeprowadzono badania antydopingowe (bezpośrednio po każdej konkurencji) oraz testy płci. Sporym utrudnieniem dla sportowców oraz obserwatorów były duże odległości pomiędzy obiektami sportowymi oraz miejscami zakwaterowania sportowców. W przeprowadzeniu rywalizacji w konkurencjach alpejskich utrudnieniem była gęsta mgła panująca w górnych partiach tras narciarskich. Do historii przeszła ceremonia zapalenia znicza olimpijskiego - francuski łyżwiarz Alain Calmat przed zapaleniem olimpijskiego ognia pokonywał 96 schodów, a bicie jego serca dzięki aparaturze nagłaśniającej, słyszane było przez uczestników ceremonii.

XI Sapporo 1972

Jedenaste Zimowe Igrzyska Olimpijskie (3.-13. lutego) pozostaną niezapomniane w Polsce. 11. lutego **Wojciech Fortuna** wygrał konkurs skoków na skoczni Okurayama. W pierwszym skoku Polak zdeklasował rywali, uzyskując 111 m. W drugim było już gorzej - 87,5 m. Jednak wystarczyło, by o 0,1 pkt. wyprzedzić Szwajcara Waltera Steinera i o 0,6 pkt. Rainera Schmidta z NRD. Były to jedne z najdroższych igrzysk w historii - zainwestowano w nie ponad 1 miliard dolarów; organizatorzy większość tej sumy przeznaczyli na budowę nowoczesnych obiektów sportowych.

Po raz pierwszy w historii igrzysk zdyskwalifikowano zawodników za łamanie zasad olimpijskiego amatorstwa - Austriakowi Karłowi Schranzowi oraz Francuzce Annie Famosie zarzucono czerpanie korzyści finansowych z kontraktów reklamowych.

XII Innsbruck 1976

W 1976 roku, dwunaste Zimowe Igrzyska Olimpijskie odbyły się ponownie w Innsbrucku (4.-15. lutego). Początkowo MKOl przyznał je amerykańskiemu Denver. W 1972 r. mieszkańcy stanu Kolorado sprzeciwili się w referendum organizacji igrzysk, które miały kosztować trzy razy więcej niż zakładano oraz zagrażały środowisku naturalnemu. Denver zrezygnowało i zastępczo organizację olimpiady powierzono Innsbruckowi.

XIII Lake Placid 1980

Gospodarzem trzynastych Zimowych Igrzysk Olimpijskich było w 1980 roku, po raz drugi amerykańskie Lake Placid. Tereny wspomagane były sztucznym śniegiem.

XIV Sarajewo 1984

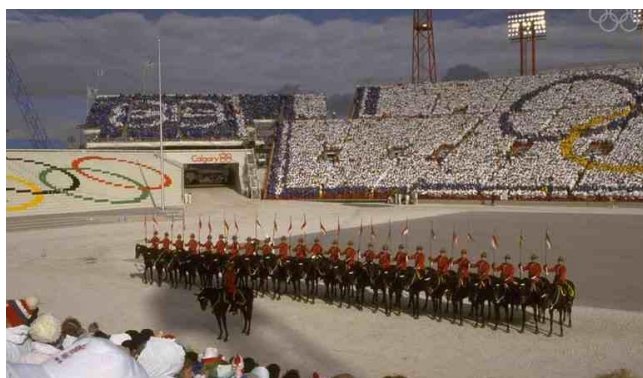
W stolicy Bośni i Hercegowiny (jednej z 6. republik nieistniejącej już Federacyjnej Socjalistycznej Republiki Jugosławii) wystartowało 1247. zawodników (247 kobiet, 1000 mężczyzn). Znicz na stadionie zapaliła łyżwiarka figurowa Sandra Dubravčić. Przysięgę olimpijską, w imieniu zawodników złożył Bojan Križaj.

XV Calgary 1988

Wystartowało 1423. sportowców (313 kobiet i 1100. mężczyzn) z 57. krajów. Igrzyska otworzyła gubernator Kanady Jeanne Sauvé. Znicz zapaliła nie gwiazda sportu, lecz uczennica Robyn Perry.

Stadion olimpijski

W Calgary rozgrywane były nowe konkurencje: konkursy drużynowe w skokach narciarskich oraz kombinacji norweskiej, zaś w narciarstwie alpejskim zadebiutował supergigant oraz po 40. latach do programu igrzysk wróciła kombinacja alpejska. Rozegrano również trzy konkurencje pokazowe: curling, narciarstwo dowolne, oraz short track.

Ponadto rozegrano zawody w narciarstwie dla niepełnosprawnych.

XVI Albertville 1992

Szesnaste Zimowe Igrzyska (8.-23. lutego 1992 r.) były ostatnimi, które odbywały się tym samym roku, co Letnia Olimpiada. W Albertville wystartowało 1801. sportowców z (488 kobiet, 1313. mężczyzn) z 64. krajów. Olimpijską przysięgę, w imieniu zawodników, złożyła reprezentantka Francji w łyżwiarstwie figurowym, Surya Bonaly.

Igrzyska w TV

XVII Lillehammer 1994

Lillehammer '94

Siedemnaste Zimowe Igrzyska Olimpijskie odbyły się zaledwie dwa lata po olimpiadzie w Albertville. Wystąpiło 1739. sportowców (522 kobiety i 1217. mężczyzn) z 67. krajów. Igrzyska otworzył król Norwegii Harald V, a znicz olimpijski zapalił i złożył przysięgę olimpijską następca tronu, książę Haakon.

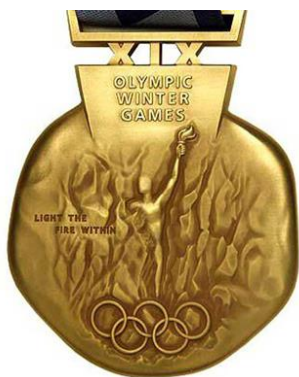
Skocznia olimpijska

Mieszkańcy Lillehammer, po zakończeniu olimpiady, stali się apatyczni i smutni. Powstało w nich przekonanie, że nic ciekawego już ich nie spotka, że to była jedyna okazja dla ich miasta, by stać się centrum zainteresowania!!!

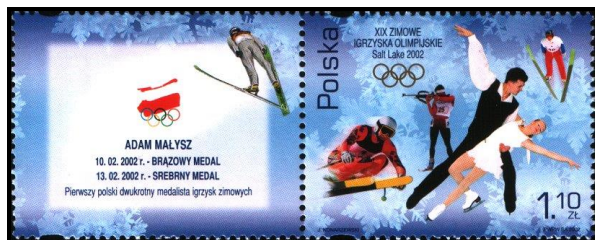

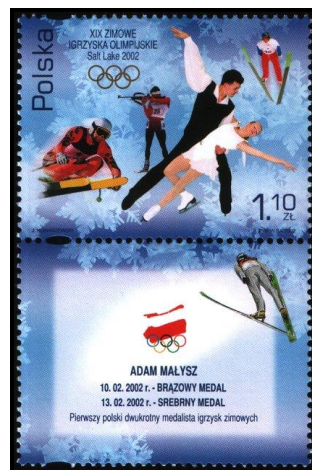
XVIII Nagano 1998

2302. sportowców (814 kobiet i 1488. mężczyzn) z 72, krajów przybyło do Nagano na osiemnaste Zimowe Igrzyska, które Japończycy organizowali po raz drugi. Otwarcia igrzysk dokonał cesarz Akihito. Znicz zapaliła srebrna medalistka igrzysk z 1992 r. w łyżwiarstwie figurowym Midori Ito (kontuzjowana, nie wzięła udziału w zawodach w Nagano). Przysięgę olimpijską złożył, w imieniu zawodników, mistrz kombinacji norweskiej Kenji Ogiwara.

XIX Salt Lake City 2002

Program olimpijski został rozszerzony do 78. konkurencji. Do igrzysk powrócił skeleton. Po raz pierwszy o medale rywalizowały bobsleistki. Medale zdobyli zawodnicy z 18. krajów (po raz pierwszy złoto dla Chin i Australii). Po 30. latach dwa medale dla Polski zdobył **Adam Małysz** (srebrny i brązowy - skoki narciarskie).

Adam Małysz jechał do Salt Lake City, jako murowany faworyt. Jedynym, który mógł mu zagrozić był Sven Hannawald...

Simon Ammann

Adam Małysz

XX Turyn 2006

Widowisko, które przygotowano na inaugurację igrzysk charakteryzowały trzy elementy – ogień, lód, muzyka. Motto spektaklu – „*Tutaj króluje pasja*”. Znicz olimpijski zapaliła narciarka Stefania Belmondo. Głównym gościem ceremonii otwarcia była włoska aktorka Sophia Loren. Zaproszono również Yoko Ono, Susan Sarandon i Evę Herzigovą jako gości specjalnych. W zawodach wzięło udział ponad 2500 sportowców. Polacy przywieźli z Włoch dwa medale. Brąz wywalczył w biegu na 30 km techniką dowolną **Justyna Kowalczyk**, a srebro w rywalizacji na 15 km ze startu wspólnego **Tomasz Sikora**.

	Państwo	Zawodniczka
1	Czechy	Kateřina Neumannová
2	Rosja	Julia Czepałowa
3	Polska	Justyna Kowalczyk
4	Norwegia	Kristin Størmer Steira
5	Włochy	Gabriella Paruzzi
6	Niemcy	Claudia Künzel
7	Ukraina	Wałentyna Szewczenko
8	Estonia	Kristina Šmigun

.....Justyna, kochamy Cię!

Kochamy Cię Justyno Kowalczyk, jesteś wielka, jesteś boska, przepraszamy za to, żeśmy bzdury pisali o Twoim niepowodzeniu na koronnym dystansie. Pies trącał tych wszystkich, którzy pisali, że nie umiałaś podbiec pod górę i którzy wbijali Ci szpilki. To nie ludzie, to wilki. Jesteś cudowna, jesteś wielka, jesteś boska.

Justyna Kowalczyk

A za 4 lata skopiesz tyłki tym wszystkim nojmanowym, czepałowym i smigunowym. Naprawdę w to wierzymy! (Neumanova zakończyła karierę w 2007 r. Czepałową zdyskwalifikowano za doping. Smigun wyszła za mąż, urodziła dziecko, wróciła na igrzyska i nawet zdobyła srebro na 10 km łyżwą, ale to już nie była ta dwukrotnie złota Smigun z Turynu).
(z opinii internautów)

XXI Vancouver 2010

Zawody, przeprowadzono również w Whistler oraz w Richmond. Były to trzecie Igrzyska Olimpijskie, rozegrane w Kanadzie. Koszty zorganizowania igrzysk przekroczyły 6 miliardów dolarów, (koszty planowane w 2004 r. wynosiły miliard 354 miliony dolarów). Uczestnicy Igrzysk rywalizowali w 86. konkurencjach w 15. dyscyplinach sportowych. Po raz pierwszy w historii rozegrano konkurencje skicrossu kobiet i mężczyzn. Były to jedyne konkurencje debiutujące na igrzyskach, gdyż Międzynarodowy Komitet Olimpijski nie zgodził się na włączenie do programu skoków narciarskich kobiet, jazdy drużynowej w narciarstwie alpejskim, zawodów indywidualnych w curlingu i sztafety saneczkarskiej. Polscy medaliści: **Justyna Kowalczyk – medale: złoty, srebrny i brązowy** (biegi narciarskie), **Adam Małysz (dwa medale srebrne – skoki narciarskie)**, **Katarzyna Bachleda-Curuś, Katarzyna Woźniak, Luiza Złotkowska (bieg drużynowy – łyżwiarstwo szybkie)**.

To był najbardziej udany dla Polski dzień w historii zimowych igrzysk olimpijskich. Justyna Kowalczyk zdobyła złoty medal w biegu na 30 km ...

...a panczenistki stanęły na najniższym stopniu podium

Polscy medaliści zimowych igrzysk olimpijskich

Vancouver 2010

Złoty medal

Justyna Kowalczyk – biegi narciarskie, 30 km ze startu wspólnego techniką klasyczną

srebrne medale

Justyna Kowalczyk – biegi narciarskie, sprint indywidualnie na 1,4 km techniką klasyczną

Adam Małysz – skoki narciarskie, skocznia normalna (K-95)

Adam Małysz – skoki narciarskie, skocznia duża (K-125)

brązowe medale

Justyna Kowalczyk – biegi narciarskie, technika łączona na 15 km

Katarzyna Bachleda-Curuś, Katarzyna Woźniak, Luiza Złotkowska – łyżwiarstwo szybkie, bieg drużynowy kobiet

Turyn 2006

srebrny medal

Tomasz Sikora – biathlon, 15 km ze startu wspólnego

brązowy medal

Justyna Kowalczyk – biegi narciarskie, 30 km techniką dowolną

Salt Lake City 2002

srebrne medale

Adam Małysz – skoki narciarskie, skocznia duża (K-120)

brązowe medale

Adam Małysz – skoki narciarskie, skocznia normalna (K-90)

Sapporo 1972

złoty medal

Wojciech Fortuna – skoki narciarskie, skocznia duża (K-90)

Squaw Valley 1960

srebrny medal

Elwira Seroczyńska – łyżwiarstwo szybkie, 1500 m

brązowy medal

Helena Pilejczyk – łyżwiarstwo szybkie, 1500 m

Cortina d'Ampezzo 1956

brązowy medal

Franciszek Gąsienica Groń – kombinacja norweska, indywidualnie

Decyzją Międzynarodowego Komitetu Olimpijskiego z 4. lipca 2007 r. Soczi zorganizuje w 2014 r. XXII Zimowe Igrzyska Olimpijskie. W mieście odbywać się będą zawody w dyscyplinach lodowych, powstają tam też najważniejsze obiekty związane z igrzyskami, między innymi stadion olimpijski, obiekty treningowe oraz centrum prasowe i telewizyjne. Druga część imprezy sportowej będzie się odbywać w oddalonej o godzinę drogi od Soczi - Krasnej Polanie – tam olimpijczycy rywalizować będą w dyscyplinach śniegowych.

Solidarność PW – Pismo OZ NSZZ „S” w PW wydawane przez Komisję Zakładową

e-mail: nszz@ca.pw.edu.pl; adres internetowy: www.solidarnosc.pw.edu.pl

tel. 234 7872; tel./fax 22 234 53 43